

Лоше нѣщо е когато чловѣкъ са мжчи и не намѣрва кой да го съжели.

— Ссiе! какво количество ти е потребно за да искупишъ свободата си? — Около двѣ хиляды сестерціи.

— Благодарѣжъ боговетъ! че стигатъ ли ти толкосъ? видишъ ли тѣзи гравны и зинджирчето? тѣхната цѣна е двойка отъ потребно количество, подарявамъ ти ги, ако . . .

— Не търси да ма подкупишъ, не можъ да та освободишъ. Арбакъ е господарь строгъ и страшенъ. Кой ще ма увѣри че не ще станѣ храна на рыбытъ на Сарна? тежко ми тогасъ? сичкыгъ тогасъ сестерціи на свѣта неможатъ ми възвърнѣ живота. Не, не! по добръ куче живо а не умрѣлъ левъ.

— Ами свободата, Сосіе? премисли го добръ! Пусни ма да излѣзъ по срѣдньошъ и ще са върнѣ предъ зора, можешъ даже да додешъ съ мене.

— Невъзможно, невъзможно! отговори Сосій рѣшително. Веднажъ единъ робъ престѣпи заповѣдта на Арбака и оттогасъ са изгуби съвсѣмъ.

— Но законътъ не дава на господаритъ власть надъ живота на робытъ имъ.

— Е, е! колкото е сладкодумъ толкоси е и дѣятеленъ! азъ познавамъ че Арбакъ сѣкоги оставя законытъ на страна; и най подиръ азъ като умрѣ кой законъ може да ми възвърне живота?

Недія бѣ въ отчаяіе.

— Прочее, рече ти съ растреперанъ гласъ, нема ли нѣкоя надѣжда?

— За излѣзване ли? не, безъ позволеніето на Арбака.

— Когато е тѣй, пое тосъ часъ безоката, ты нѣма да са отречешъ да предадешъ едно мое писмо. Господарьтъ ти не та убива за туй.

— Едно писмо ли? че на кого?

— На претора.

— На сѣдникъ? никога! ще ма закарать на сѣдовщието за да обады какво знаѣ, и споредъ римскія законъ робытъ сѣ испытвать чрезъ мжкы. Помисли вече сега!

— Да ма простишъ азъ нещѣхъ да рекъ претора, безъ да премислѣмъ истървахъ туй име; другыго азъ щѣхъ да кажъ, веселаго Селустія.

— Е! че какво имашъ ты да дѣлишъ съ Салустія?

— Главкъ бѣше мой господарь; той ма купи защото искаше да